

Carina Wøhlks prædiken 1. Søndag efter påske

Taler

Carina Wøhlk
Præst

Dato

11. april 2021

Sted

Frederiksværk Kirke

Omstændigheder**Prædikentekst**

Johannesevangeliet kapitel 20, vers 19-31

Kristus, spark dørene ind til vort liv.
Stå her iblandt os, Guds skaberbliv.
Du er opstandelseskraften.
Ja, vi er bange. Vi spærrer os inde.
Lær os at se, når vi famler i blinde.
Du er opstandelseskraften.

Kristus, send hilsner af fred mod vor frygt.
Ræk ud imod os. Gør nuet trygt.
Du er opstandelseskraften.
Blæs gejst ind i os. Din Ånd kan forvandle!
Sæt os i gang med at leve og handle.
Du er opstandelseskraften.

Kristus, besøg os igen og igen.
Mød os i tvivlen og omvend den.
Du er opstandelseskraften.
Træk vejret med os og drej os mod lyset.
Midt i en solstribе mærker vi gysset:
Giv os opstandelseskraften.
Amen!

Vi kan se det hele for os. Fodsålen mod døren. Læg muskelen, der spændes til stød. Vi kan høre det. Braget, da hængsler og lås giver efter og springer op. Lyset vælder ind. Støvkornene danser i luften. Og der sidder de så. Misser med øjnene.

Løfter hænderne afværgende op foran ansigtet. Gisper af forbløffelse.

Vi kan se det. Vi kan høre det. Men det står der ikke. Der står ikke, at han sparker døren ind. Pludselig er han der bare. Den opstandne. Står midt iblandt disciplene, der sidder bag lukkede døre.

Det overrumplende i situationen pirrer vores fantasi og får os til at danne billeder. Noget voldsomt må da gå forud for hans tilsynekomst, tænker vi. For det er Kristus, vi taler om, ikke? Guds søn. Han blev ikke hængende på korset. Han blev ikke liggende i graven. Og nu står han så her. Skilter med sine korsmærker og sender luftkys af fred ud over de mænd, der har skærmet sig af. Fordi de er bange.

Fred kan disciplene nok have brug for. I dagene efter Jesu død har de haft svært ved at finde fred med påskens begivenheder. Det, der skete der, kom jo også bag på dem. Hans henrettelse. Hans forsvindingsnummer. Rygterne om hans opstandelse. Hvad var meningen med det? Og nu dukker han pludselig op. Uanmeldt. Uden at banke på.

Gensynsglæden er stor – og alligevel, alligevel må disciplene have stivnet ved synet af den opstandne. Det er jo vildt, det her! Men de får ikke lov til at forblive stivnede. For Gud er bevægelsens herre. Det viser han os i Kristus. Også i dagens evangelium. Han puster ånde ind i dem, som der står. Det er en hilsen til skabelsesberetningen, vi hører her. Som om mændene skal skabes på ny. Som om de skal vækkes til live igen. Som om der skal ruskes op i deres livsmod og handlekraft.

Disciplene gennemblæses af Helligånd og får myndighed til at tilsige syndernes forladelse. Hvad vil det sige? Hvorfor taler Jesus om synder og forladelse? Gode, gamle Luther skriver et sted om synd, at den består i det at være ”incurvatus in se” – det er latin for ”indkroget i sig selv”, krummet sammen om sin egen navle,

Jesus griber netop sine disciple i at lukke sig om sig selv af bare frygt. Og hvad gør han så? Han hægter dem ud af indkrogethed og retter dem ud – ud imod omverdenen, ud imod de medmennesker, der har behov for Guds overbærende syn på deres liv. Han flytter deres blik fra næsetippen til næsten.

En af disciplene er ikke til stede, da Jesus viser sig. Thomas. Da han træder ind

over tærsklen, bliver han mødt af sine venner, der i munden på hinanden og med nærmest feberskinnende øjne fortæller om Jesu uventede besøg. Thomas lytter. Og så bliver hans blik smalt og mistroisk. Nej, det er for langt ude. Han vil se det, før han tror det. Nej, mere end det. Han vil bore fingrene, ja, hele hånden, ind i Jesu naglemærker og åbne sår.

Det får han lejlighed til. For otte dage efter det første besøg dukker Jesus igen op ud af den blå luft. Endnu en gang sender han en fredshilsen ud over dem og deres måbende ansigter. Og så indbyder han Thomas til at stikke fingrene i hans hullede krop. Som om han har hørt hvert eneste af hans skeptiske ord.

Hvad gør Thomas? Trækker det i ham efter at røre ved den opstandne? Kribler det i fingrene efter at mærke efter, om den er god nok? Måske. Men han gør det ikke. I stedet udbryder han: "Min herre og min Gud!". Det er en kærlighedserklæring og en trosbekendelse. Og Jesus tager imod den. Med en bemærkning om, at det saliggørende består i en selvhengivende tro, der ikke har behov for at forvise sig.

Den tro kan vi alle sammen længes imod. Alt imens vi genkender Thomas i os selv. Alt imens vi spejler os i de andre disciple, der har spærret sig inde. Alt imens vi kan sætte os ind i hele det scenarie, vi hører om i dag. For hold nu op, hvor har vi været der. I over et år. Bag lås og slå. Som Jesu disciple har vi barrikaderet os bag hjemmets fire vægge. Bange. Forvirrede. Handlingslammede. For vi befinder os midt i en pandemi. Corona er en trussel. Mod os og dem, vi elsker. Mod folkesundheden, Mod livet, som vi kender det. Hvad er det for en fremtid, vi og kloden går i møde? Vi ved det ikke.

Og vi ved måske heller ikke, om dagens evangelium kan kaste lys på vores vej frem. Der er noget grænseoverskridende ved det billede, evangeliet tegner. Det går tæt på. Alt for tæt på - Jesu spytpartikler trænger ligefrem ind i disciplenes munde. Det virker skræmmende på **os**, der lever i en virkelighed med afstandskrav og mundbind.

Helt ærligt, hvad skal vi med den opstandnes hokuspokusentré, hans fredsønsker, hans pusten mig her og dér og luftige tale om syndernes forladelse? Hvad skal vi med dagens fortælling i en verden af virusmutationer og vaccineudrulninger, i en tid, hvor håbet blafrer usikkert og udholdenheden for alvor sættes på prøve?

Hvad skal vi? Vi skal lukke øjnene og åbne troens blik. Så ser vi ham for os, Han står midt iblandt os. Så tæt på, at vi kan læne os frem og mærke hans ånde, hans kropsvarme, hans hjerteglød. Og mærke, at nærheden er af det gode.

Hvor, spørger vi måske og kniber troens øjne sammen for at se, hvor?

Han er lige her. I det medmenneske, der ser på os med nærvær og empati. I den omsorg, omverdenen kan udvise, når håbløsheden og hudsulten skriger til himlen. I den livsglæde, der blusser i mødet med forårssol og forsyntia.

Han er lige her. Også når sneen daler i april. Også når det ikke går, som præsten prædiker og sundhedsstyrelsen siger. Også når vi ikke kan finde ud af at nedbryde de mure, vi rejser for os selv og hinanden.

Han er lige her. Som en ukuelig livskraft, der puffer os ud i hverdagen igen. Som en himmelsk håndsrækning, der er til at tage og føle på. Som et inspirerende indspark, der støder livets døre op.

Vi kan måske ikke lige forstå, hvordan han er kommet ind. Det betyder ikke så meget. Der er ikke noget eller nogen, der kan holde ham borte. Han skal nok finde vej. Ind bag enhver form for forskansning og fortvivlelse. Vi kan se det hele for os. Vi kan være en del af det hele. Hvis vi tør.

Amen!

Kilde

Tilsendt af taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

1. søndag efter påske, Første tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/carina-wohlks-praediken-1-sondag-efter-paske>